

(המשך מעמוד 50)

האב את סמל המישפחה העתיק, ושוב, בעיקבות הערך, נסעה המישפחה ליישוב קטן בשם ברזה, הנמצא ליד הגבול היפו-פורטוגלי. שם, בין קברי הנוצרים בכנסייה המקומית, גילו קבר יהודי יחיד שרבו נקברה אחת מבנות מיישפחת ברזה. דיוויד התחנך בבית-הספר האמריקאי בספרד, שם למדה גם אחותו, בבית-ספר זה רכש את השקפת עולמו הקוסמופוליטית ושם למד גם שפות אחדות. הספרדית שבפיו הרוכה ומיבטאו ספרדי טהור. ברזה מכיר את הרקע לכל שיר שהוא שר בשפה זו, ומשתף בדיעותיו את הקהל. מילחמת יום-הכיפורים והחזרה אותו ארצה. מייד אחריו הגיעה לכאן אחותו טליה ושניהם שירתו יחד בצוות הווי. כי יום למדת טליה במכון וינגייט, דיוויד בונה קאריירה כומר, וההורים נמצאים עדיין בחו"ל.

אוטוביוגרפיה

על גלגלים

דיוויד וטליה מתגוררים בבית הר הורים, שבשיכון הקצינים בצפון תל-אביב, ויש להם זיקה מיוחדת לשיכון זה. שכן ייסד אותו סבו של דיוויד, מייג'ור אהרון, כשהשתחרר מהצבא הבריטי. עד לפני זמן לא רב התגורר גם הסב באותו

יצוא בריטי והיה המפקד הארצישראלי הראשון בצבא זה. כשהשתחרר, היה ממייסדי שיכון הקצינים שנבנה בצפון תל-אביב.

שיכון, אך משמחה עליו אשתו, עבר להתגורר בדירה באחד מרחובותיה הקטנים של תל-אביב.

מייג'ור אהרון, סבו של דיוויד, הוא דמות מיוחדת במינה. הוא נולד באנגליה וקיבל את חינוכו בקמברידג' ובקולג' צ'רץ חי בגרמניה, שם התמחה בשפות. בשנת 1926 עלה פינחס אהרון לארץ-ישראל והיה בחינוך נוער לערכים יהודיים ול'הספר הריאלי ושיחק כדורגל בקבוצת מכבי. מאוחר יותר עבר לתל-אביב ולמד אנגלית בגימנסיה הרצליה. בשנת 1928 התחתן עם בת-איכרים מרחובות. שמישהייה זה חיים וייצמן, מי שהיה נשיאה הראשון של מדינת-ישראל, שביקש ממנו באותה תקופה לנסוע לאנגליה ולעסוק שם בעבודה ציונית, כחבר המחלקה הימדינית. באותה תקופה ייסד את תנועת ה'הבונים', הוא הבין, לדבריו, כי עליו לעסוק בחינוך נוער לערכים יהודיים ול' עליה, ולא בפוליטיקה. כיצד ייסד תנועת-ה'הנוער' החלוצית המפורסמת? מספר מייג'ור אהרון: "יום אחד הזמין אותי למעון של נוער יהודי באיסט-אנד של לונדון. זה היה בדיוק לפני חמישים שנה, בנובמבר 1928. החלטתי למצוא את הפתרון שביא את הנוער האנגלי היהודי ל' תרבות היהודית.

הירציתי בפני שמונה אנשים במשך שלושת רבעי שעה, הקרובים לעצמי ולא התרשמתי טוב. היה קצת זה לא תרם שום דבר לפגישה, ואז גם אחד משמונת הצעירים, שמו נורמן לוריא, אחיו של ארתור לוריא ממישרד-החוץ ואמר: 'אלו הדברים הנפלאים ביותר שמשמתי אי פעם.' הוא הבטיח שאם אסכים להרצות שנית יהיה האולם מלא, וכך היה. אני

הירציתי בפני אולם גדוש וכך ייסדתי את תנועת-ה'הבונים' באנגליה, שהיא בת 50. פינחס אהרון, גבר יפה-תואר, שאין שיבעים ושש שנותיו ניכרות בו, הוא בעל חוש-הומור שלא נס ליחה. הוא מאשים את מי שהיה האחראי על התרבות בוועד-הפעולה הציוני, פרופסור ברודצקי, כי טירפד את תוכניותיו היפות לעסוק בחינוך נוער. ברודצקי פיטר את מייג'ור אהרון ממישרתו בהסתדרות הציונית, בטענה כי ההסתדרות אינה עוסקת בחינוך כי אם בפוליטיקה.

בתו, אילנה, רקדנית בלט, שהיתה חברה בבלט המלכותי הלונדוני והעוסקת במימון מושגית. מבקשת מאביה שספר על תקופה מפוארת זו. מייג'ור אהרון מהסס ואחר-כך מביא את סיפורו האוטוביוגרפי לגלגלים שבו הוא מתאר תקופה זו.

הבנה

ושלום

מייד אחרי מילחמת-העצמאות הפך מייג'ור אהרון נציגה של חברת ה'תעופה האמריקאית' פאן אמריקה בישראל. בעבודתו זו עסק עד שיצא לגימל-אית. כפנסיונר היה מייג'ור אהרון חבר פעיל במועדון רוטרי בתל-אביב. במשך תקופה ארוכה היה הנגיד הראשון של תנועת רוטרי בישראל ונשיא המועדון בתל-אביב.

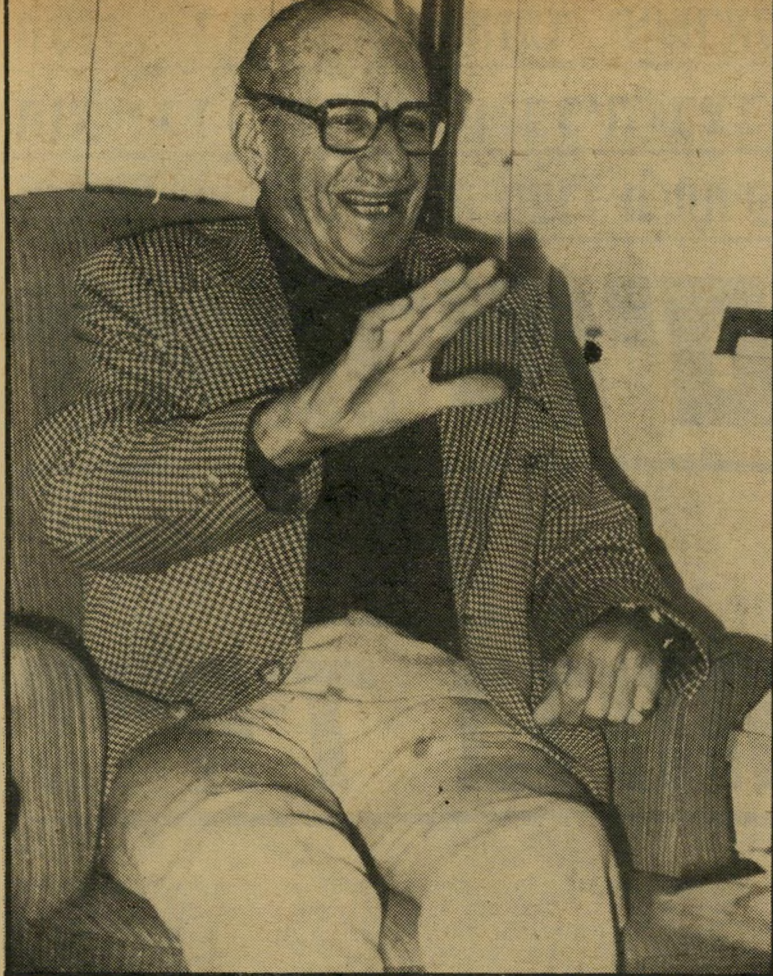
כנס אזורי של הרוטרי, שהתקיים בשנת 1967 בבנייני-האומה בירושלים, הש' תנו חייו. הוא מספר: 'באופן פיתאומי בא אלי הנגיד דאו ואמר לי: 'אתה, נחון לנו, בעוד רבע שעה אתה פותח את ה'ישיבה בנושא הבנה בינלאומית. יהיו לך שני עוזרים, אחד מהודו ואחד מגרמניה המערבית.' סירבתי, אך לחצו אותי אל הקיר. נכנסתי לאולם הישיבות ואני שאלתי שאלה שגרמה לי את כל הצרות, ש' בהם אני שקוע עד היום: האם מישוה מכיר כתובת או מיספר טלפון, כי אני מחפש מוסד שבו מלמדים שלום כנושא

המייג'ור פינחס אהרון כתב ספר על תקופת ש' רותו כקצין הארצישראלי הראשון בצבא הבריטי, אשר הגיע לדרגה בכירה.

חילוני. אני מכיר הרבה מקומות בהם מלמדים מילחמה, או אם אפשר ללמד מילחמה למה אי אפשר ללמד שלום? ואמר לי הנגיד: 'אני אתן לך כתובת - ירושלים. ואתה תהיה יושב-ראש של ועד'ה שתעסוק בשלום. וכך מצאתי את עצמי תקוע עם נושא שאינני מכיר.

הוועדה שעמדתה בראשה היתה מכובדת מאד. השתתפו בה שופטים ועורכי-דין, אך איש מהם לא ידע שום דבר על הנושא, גם אני לא ידעתי. מישוה הציע שנקרר את המשמעות של המילה שלום. מישוה אמר שקיים מוסד טרונון לשלום בהר הצופים. נסעתי לשם, בניין לא מצאתי, כי הוא עדיין לא הוקם. אך מצאתי את פרופסור סטון מסידיני שבאוסטרליה, שהיה המנהל של המוסד שעוד לא קם. 'הצעתי לו לפתוח את המוסד בשני סימפוזיונים על השלום - האחד לנוער והשני לאקדמאים. הוא הסכים. אבל כשי' העניין החל מתגלגל, הסתבר שכל מיני גורמים פחדו מהנושא וכל העסק עלה

מייסד הבונים

מייג'ור פינחס אהרון, שעלה לישראל כחלוץ מבריטניה והיה מורה בגימנסיה הרצליה, התבקש על-ידי מי שהיה נשיאה הראשון של מדינת-ישראל, הפרופסור חיים וייצמן, לצאת לעבודה ציונית בלונדון, שם ייסד, לגמרי במיקרה, את תנועת הנוער החלוצית ה'הבונים', שהיא בת חמישים.

על שירטון, וכך נשארתי בל בית ובלי תיקוה. לעומת זאת, מוסד טרונון הוקם אך לא יודעים מה לעשות איתו. 'לקחת על עצמי לייצג את ישראל ב' וועדה לשלום וצדק חברתי שהתקיימה בגרמניה, למרות שמישרד-החוץ לא רצה שאשתתף. שאלו אותי שם: 'מה עושה פה נציג ישראל, הרי ישראל היא מדינה אימפריאליסטית?'

לא ידעתי מה לעשות עם נושא לימור'די השלום. פניתי אל מנכ"ל מישרד ה' נתפסו ללימודי-השלום, למרות שאלה ה'ת' קיימו בשעה שתיים אחר-הצהריים, שהיא שעת משבר בדרך-כלל. המורה פינחס, כפי שהם מכנים אותו, לימד אותם בשי'טה של שיתוף-פעולה ומישחקים, כשה'תלמידים ממלאים תפקידים הנלקחים מ'תוך החדשות והעיתונות.

יום אחד לקח מייג'ור אהרון את התל'מידים שלו לנווה-שלום, שטח בן מאה דונאמים, מול מינור השתקנים בלטרון, שנועד להיות יישוב לבני כל העמים. בינתיים יושבות במקום כמה מישפחות והמקום מהווה מקום עליה לרגל לשוחררי שלום בעולם.

המורה הפגיש את תלמידיו עם תל'מידים ערבים, אותו יום היה ט"ו בשבט. התלמידים נטעו עצים, התפרו בקבוצות ובזוגות, למדו להכיר זה את זה, ומאז נשמרים קשרים ידידותיים בין התלמידים הישראליים לתלמידים הערביים מהגדה. מייג'ור אהרון הפגיש את תלמידיו גם עם תלמידי תיכון מלוד הערבית. לדבריו, נידהם גלגות עד כמה חיים תלמידיו בגיטו של צפון תל-אביב, עד כמה היו חסרי ידע, גישה והבנה לילדים ערבים. הוא מספר בגאווה כי בעיקבות המיפגש נוצרו סטראטיפים כמו 'עבודה ערבית', 'ער'בי מלוכלך' וכו'.

מיפגש נוסף התקיים בין תלמידי הכי'תה של מייג'ור אהרון לבין תלמידי קולג' ערבים מיפו. ביפו התבקש מייג'ור אהרון על-ידי מנהל הקולג' לארגן חוג ללימודי שלום בבית-ספרו.

מייג'ור אהרון אופטימי. לדבריו, יתרחב נושא השלום ויתפוס מקום חשוב במיסג'רת הלימודים של מישרד החינוך. הוא מדגיש כי השלום אינו נושא פוליטי, כי אם נושא חינוכי ממדרגה ראשונה, והוא אומר בצחוק: 'העניין תפס עד כדי כך, שבמקום להיות אסון, כפי שהייתי בהת'חלה בבית-הספר, כשלא ידעו איך לאכול אותי, הפכתי לנכס. הגעתי כיום למסקנה מאד רצינית - לדעתי כל בית-ספר תי'כון חייב להקים חוג ללימודי שלום. אני התחלתי ללמד שלום בבית-ספר, כי אינני יכול להתחיל, לצערי, ללמד בגן-ילדים. אך שם צריכים להכין את הקרקע ללימור'דים מעין אלו. אני עצמי מקווה מאוד כי בקרוב אתחיל להרצות באחת האוניברסי'טות על שלום ברמה יותר אינטלקטואלית.'

המנהל

מייג'ור אהרון לוחץ את ידו של אורח מוכבד בתקופה שבה כיהן כמנהל מישרד חברת פאן אמריקן בישראל וכאיש-ציבור.

חינוך והתרבות, אליעזר שמואלי, וניס'ת'י לברר אם אפשר ללמד את הנושא ב' בית-ספר תיכון, להפתעתי קיבלתי תשו'בה חיובית. כך התחיל מייג'ור אהרון, בגיל 75, ללמד לימודי שלום לילדים בני שלוש-עשרה וארבע-עשרה. גם כמחנך התגלה כצעיר ברוחו, הרבה יותר ממורים אחרים. כשהוצעה לו כיתת לימוד דרש את אולם ההתעמלות, כשהוצעו לו כיסאות הציע שכל תלמיד יישב כפי שננוח לו, מי על הרצפה ומי על הססל. התלמידים